

Bludičky.

Roman od — Jana Klecandy.

III.

Volným krokem bral se pan Fortin od Košířského hřbitova ku Praze. V místech, kde nyní nachází se most Palačického, byl tehdy ještě přivoz. Fortin přeplavil se zde a úzkou Kočířskou uličkou, po níž za našich dob již ani stopa nezůstala, dostal se na Dobytčí trh, nynější to Karlovo náměstí. Rozsáhlé toto prostranství, jež dnes jest nádherným parkem, tehdy ještě bylo neuvěřitelně skoro liduprázdným náměstím, jež nad to hřzděno bylo několika šerednými budovami, jež stály v jeho středu i proti "nové trestnici", jak budovu vedle novoměstské radnice nazývali. Teprve v Žitobranské ulici panoval trochu čilejší ruch, a Fortin, jemuž ten pouliční šum a ruch byl patrně obtížným, zrychlil krok, aby se co nejdříve dostal mezi své čtyři stěny.

Došel až skoro k Žitné bráně, zaboház na levo do Krakovské ulice, svého sídla. Byl již svatvečer "po fajrumtě", jak se tehdy všeobecně v femesnických dílnách říkalo, proto skoro všichni sousedé, pokud nebyli již zašli někým do hospůdky, byli shromážděni na ulici.

Panoval tehdy na ulicích pražských docela jiný život než dnes. Nebylo toho skoro horečného chvatu a honění se lidí i povozů sem a tam. Ulice, jež dnes patří k nejživějším, jež křižovány jsou koňskou i elektrickou dráhou a od rána do večera hemží se nesčetnými povozy i zástupy lidu, tehdy zastávaly travou. I Voděrkova a Jindřišská ulice, dnes jedny z tepen velkoměstského života, tehdy ještě byly tak klidny, že sousedské děti zcela spokojeně si hrály na chodníku podle těch fiakrů, jež tu stály, ba někdy bezpečně, že se ty koně nespáší, umístily se i pod samým kočárem nebo u nohou dobrovolných a vši nervosnosti prostých koní.

Což teprve Krakovská ulice, vzdálená všeho veřejného života, pokud vůbec tehdy o jakém veřejném životě mluvíti se dalo. To byla hotová idylla! Podvečer sousedky vynesly před domy na chodník lavice i židle a celé rodiny se tu usadily. Mužové ve spodkách a košilích s dýmky mezi zuby, ženy — pokud domácí práce byla skončena — v hlubokém negligé, s dětmi na klíně nebo s pleťnou punochoou v ruce. Rodinný život tlačil se z těch těsných domků na ulici a odehrával se bez ostychu před očima dobromyslných, třeba trochu klepavých sousedů, výplata dětí a jiné domácí diference se zde pod širým nebem konaly a vyrovnávaly, bez pohoršení sousedů, často za jejich asistence neb pomoci.

Fortinovi, jenž zde v ulici již řadu let bydlel, nebyl ten obrázek ničím novým. Kráčet klidně prostředkem ulice, děkova za pozdravy, tu a tam chytit klučíka, jenž mu vběhl mezi nohy, pohladit ho po hlavě a strčil mu nějaký "dobrák", jichž měl vždy dosti po kapsách.

Sousedé vidouce ho kráčet klidně s hlavou skoro hrde povznesenou, jako vždy chodíval, byli za sebe spokojeni. Jádra věnované historie se sice letos opět nedomákal, ale za to zas viděl pana Fortina jako jindy, ne zachmuřeného a sklíčeného, jakým byl v té chvíli, když vypravoval se so svým věneem za tajemnou pochůzku.

Těžká dubová vrata u domu zapadla, a pan Fortin vzdálen všeho světského ruchu, ocitil se zase ve svém vlastním světě, jak si ho byl kolem sebe vytvořil. Nejprve vešel do jídelny, pokoje to zcela moderně upraveného, kde již ho čekala večeře, již mu byla domovníce zde připravila. Nebyl labužníkem a jedl patrně jen proto, že to bylo nezbytno k udržování se na živu. Proto byl s večeří velmi bystrý hotov, našel vešel do své studovny, jež byla zároveň jeho ložnicí.

Zde teprve oddech si vešel. Byl

zde sám a sám, nikdy a nikým nevyrušován, poněvadž sem ani domovníce v jeho nepřítomnosti neměla přístupu.

Pracovna Fortinova, rozlehlá to světnice o dvou oknech do ulice a arkýři do zahrady, byla zařízena zcela ve vkusu konce osmáctého století. Nábytek i vše ostatní, co komnatu vyplňovalo, bylo starožitné, ale nádherné. V koutě stála bohatě zlačená postel s nebesy a záslonami, u okna starožitný psací stůl, kolem do kola bohatě vyřezávané skříň na šatstvo i na knihy a různé lenošky, židle, taburetky i stolky, jak si v nich sloh rokokový líboval.

Jako u pravého učence a ve světnici, kam pořádku-milovná žena neměla přístupu, panoval tu nesoulad, ovšem nesoulad nikterak nepřijemný. Zavřené i otevřené folianty ležely po stolech i židlích, jak je byl právě Fortin mezi těmi ním odložil. Kromě několika obrazů v zaslých, zčernalých rámech nebylo tu již nic pozoruhodného, leda několik vyepaných ptáčků, umrlčí lebka a jiné podobné ozdoby, jaké tehdy v pracovnách filosofů často se nacházely, poněvadž to právě bylo modou.

Mezi obrazy, jež namnoze byly tak zaslé, že na nich ani nebylo možno poznati, co představují, dva byly neobyčejně zachovalé. První z nich představoval patrně pokušení Ježíše Krista na hoře, pokušení, kde ďábel ukazoval a nabízel mu kolem poklady všeho světa. Velebná tvář Spasitele byla poněkud zakryta hlubokým stínem vyřezávaného rámu, za to však tím patrněji vystupovala postava zlého ducha, jehož tvář na první pohled obrátila k sobě pozornost. Tvář satanova, bleďá, zsinálá, byla hrůzná krásná. Byl to anděl, padlý, sám trpící, hrozný a nebezpečný, nacházející patrně potěšení v tom, když mohl jiné v utrpení přiváděti. Oko jeho zdánlivě posílhalo po tváři Spasitele, pátraje, jaký dojem slova jeho byla způsobila, když však pozorovatel přistoupil k obrazu bližší, viděl, že vysměvavé, divným žarem svítící oči ďáblův spočívají na něm. A ať již pak postavil se ve světnici kamkoliv, to zlověstné oko pronásledovalo ho všude.

Dojem, jaký ten obraz působil, byl příšerný, poněvadž právě postava satanova stářím nejméně zčernala a vystupovala se vši určitostí, kdežto ostatní, co na té podobě malbě bylo krásné, ustupovalo do pozadí.

Do pracovny Fortinovy, jež již po smrti vzhled byl tmavými těžkými záslonami jen zvyšován, se obraz ten ovšem velmi dobře hodil, tvořil jakýsi protějšek k těm vyepaným sovám a výrům a vybledlým lebkám na vedlejší skříni. Však za to druhý obraz byl smutně světnici tím, čím zeleňá oasa jest pouští.

Byla to podobizna dívky, podobizna visící nad ložem Fortinovým. Obraz, provedený olejovými barvami, představoval dívku asi dvacetiletou, nevědní krásy. Tvář její na prvý pohled překvapovala podobností s Fortinem. Těžké, výrazné oči s pohledem plným něhy a zármutku, malá ústa, rovný, skoro ostrý nos a husté obočí, jež skoro sebe se dotýkalo pod vysokým čelem. Bystřý pozorovatel, jenž by se byl zadíval do tváře Fortinovy a pak ji porovnal s oběma obličejmi na obrazech, byl by poznal, že to, čím se lišila tvář dívky od Fortinovy, činilo Fortina podobným onomu satanovi.

Bylo patrné, že oba obrazy úzce souvisí se životem mladého muže, ať snad si ani nebyl toho vědom, že v rysech tváře své má i něco z toho, co ho při pohledu na ďábla naplňovalo nepokoje.

Podivný samotář měl oba tyto obrazy patrně jen pro sebe, neboť nad oběma visely záslony, jež bylo možno pohybem zatažením hečvábné šňůry srušiti neb rozhořniti. Obrazy bývaly obyčejně zastřeny, jen někdy přistupoval k nim Fortin, aby je na okamžik odhalil a na ně se zadíval.

Také dnes, vešed do své pracovny a zavřev dříve za sebou peřilové dvře, přistoupil k obrazům. Dlouho díval se na tvář mladé dívky, jež představovala jeho matku, tu, již byl dnes položil věnce na hrob. Pak obrátil se pohledem k satanovi. Potom usedl do křesla, neodvraceje pohledu svého od tváře ďáblův, dlouho tak setrval, až skoro násilně odtrhl se od toho pohledu, jenž ho tak nepohopitelně k sobě vábil.

Zatím pobíhaly poslední paprsky slunce, jež byly korunami stromů a záslonami do světnice se prodíraly, a po pracovně Fortinově se rozprostřelo se tajemné šero tak příhodné dumání mladého samotáře.

Pan Fortin jindy, jakmile se vrátil ze své procházky po hradbách, zasedal ku práci. Dnes po návratu od hrobu matčina ještě jakoby pokračoval ve své pobožnosti. Obíral se vzpomínkami na ni, pohlížel na její obraz, ba jako člověk živého cítu a zvyklý samotě, i mluvil k ní.

Bylo to, jakoby se s matkou svou po dlouhé době opět setkal, vypravoval jí své příhody za ten čas a dokazoval, že odkaz její věrně plnil. Pohnutí Fortinovo bylo chvílemi tak silné, že promluvil zcela hlasitě. Pak jakoby se byl sám hlasi svého zalekl, povstal a procházel se po světnici. Zdálo se mu, že zaslechl v ozvěnk svého hlasu tiché zachuchání, jež přicházelo přímo od obrazu ďáblův. Věděl dobře, že jest to pohyb křem podrážděné fantazie, že ten smích pohybůstí vůči dobrým úmyslům ozýval se právě z jeho nitra, ale proto přece znepokojen a rozhněván přikročil k obrazu své matky a pohrozil mu pěstí.

Vůkol bylo již šero, ba skoro tma, ale Fortin na obraze rozeznával přece zřetelné rysy tváře ďáblův. Ba zdálo se mu, že bleďá, zsinálá postava satanova vystupuje z plochy obrazu, že přibližuje se jemu, upíraje na něho své oči, působící tak neodolatelně svůdným svým leskem.

Fortin rozmrzele odvrátil se od obrazu a přikročil k otevřenému oknu, opřel se o jeho zádku.

"Hlouposti! Pokušení!" zabručel sám k sobě, sleduje myšlenku, jež mu byla dříve hlavou prolétla.

"Já nedám se odlákat z cesty, po které jsem se dal. Ano, zůstanu věren památce a odkazu své ubohé matky. Vzdálil jsem se lidské společnosti, setřel jsem se sebe pokud možno vše, co bylo světského. Žiji sám jediný ve vřavě toho svědného života, jenž tme obklopuje, pracuje při tom pro dobro lidstva."

"Onoho lidstva," pokračoval v myšlenkách, přistoupiv opět od okna k obrazu své matky, "jež bylo tobě život otráveno, a jež přes to neprestala jsi milovati. — A já, v němž potlačila jsi city nenávisli k těm, již tolik neštěstí na tvou hlavu byli nakupili, změnil jsem opovření a nenávisť v útrpnost a lásku. A pracovati chej ku blahu a povznesení toho lidstva, jak jsem byl tobě umírající

slibil! Jen proto umrtvil jsem v sobě člověka, jednotlivce, zřekl se přátelství, zřekl se mileny. Oddal jsem od sebe všecko, co vzniká vášním a náruživostem, a bych v celým posvěcením kněze nového vyznání mohl oddati se svému dílu."

"A abych poklesnul nezavinil snad i já neštěstí jiných," dodal v myšlenkách. — A znovu se mu zdálo, že slyší zachuchání pekelníka tam ve tmě na oně straně.

Fortin stiskl si rukama hlavu, jakoby chtěl zapuditi myšlenky, jež se mu vřítaly. Opřel se o okno a pohlízel ven do tichého večera. Ze zahrady vanul mu osvěžující chladný větříček do rozpálených tváří a tajemné šumění listů jako utišující prostředek působilo na jeho divně rozrušenou mysl.

Fortin sám nepochopoval, co se s ním děje. Po léta žil tak klidně, bez jakéhokoliv vzrušení, bez nejmenší touhy změnit způsob svého života, a nyní pojednou od několika dnů cítil, že se v něm ožívá něco nového, neznámého, ba zdálo se mu, jakoby v jeho bytosti bylo se něco trhalo a rodilo se v něm něco nového, čemu posud nerozuměl.

Zdálo se zahrady tichem nočním ozvalo se zvuky, při nichž Fortin se zachytil a skoro dech zatáhl, aby je lepší slyšel. A znovu, znovu zanesly sem vlny vzduchu tiché, sladké, přítulné zvuky písně. Fortin již od několika dnů slyšel tento hlas, hlas dívky, zpívající za zavřeným oknem. Stihla ho to vždy při práci, zabráněno v myšlenky nebo s perem v ruce. Nedal se vyrušiti, pracoval dále, předl myšlenky své dál, ale milý, dojmavý hlas přes to zanechával jakousi stopu v duši jeho. Když zpěv již dávno, dávno umkl a Fortin vstal od práce, bylo mu náhle, jakoby slyšel onen hlas i onu píseň. A vedle písně, jež se mu tak zmysl vybavovala, zdálo se mu, že z tajemného šera, v němž tu žil, vystupuje světlá, vzdušná postava.

"Pokušení!" Slovo to se v této chvíli v duši Fortinově určitě ozvalo, on sám je nepomyslel, ale jakési divně zavlnění celé jeho bytosti bylo jeho předzvěstí. V tom ozval se dole lomoz, jako když někdo okno otevře, a hlas, jenž dříve zpíval, promluvil. Slova sem nedolétala, ale sladký, melodický hlas bylo přece slyšeti. Jiný hlubší hlas pronesl nějaké nesrozumitelné slovo a hned na to ozval se opět zpěv, tentokrát otevřeným oknem zcela jasně a zřetelně.

Byla to prostá lidová píseň, již Fortin nesčetněkrát byl slyšel, aniž si jí povšiml. Dnes v tom tichu, v té jeho podivné náladě a zpívaná měkkým, dojmavým hlasem, píseň silně na něho působila. Bezděky přikročil k oknu a opřev se o ně, vyhlédl do zahrady. Nechtěl viděti zpívající dívku, chtěl slyšeti píseň. Tak byl by asi každého ujistil, kdyby se ho byl někdo po tom ptal.

Dole v přizemní světnici téhož domku, kde on bydlel, spatřil Fortin osvětlená a otevřená okna, z

něhož jako paprsky tepla a světla řimla se do tiché noci píseň. Světnice ona tvořila poboční křídlo domu a tak Fortin ze svého okna mohl část pokoje přehlédnouti.

A podléváje divnému, neodolatelnému kouzlu, napjal zrak. Zvuky písně, opěvující prostými slovy lásku deery k matee, již dozněly, ale pan Fortin posud nemohl se hnouti od okna, posud naslouchal. Zdálo se mu, že slyší zvuk toho milého hlasu v šumění listů, v klokotání ptáka, jenž se odkudsi z křoví okolních zahrad ozýval.

Pokračováni.

Severovo Léčivé kožní mýdlo nebylo dosud předčeno žádným jiným mýdlem. Dodává jemně, ničím nezhyzděné pleti. Chrání kůži před rozličnými chorobami. — Cena 25 centů. Ve všech lékárnách. W. F. Severa Co, Cedar Rapids, Iowa.

50,000 KNÍZEK ZDARMA PO POŠTĚ
TAJNÉ NEMOCE MUŽŮ.

Tato kniha obsahuje mnoho vyobrazení, a je pravým z drobných věcí pro staré i mladé, kteří trpí slabostí, strachem, nespáním, nervosní chorobou, otrávením krve, kapavkou, neduhou žaludku, ledvin a močového měchýře. Kniha ta Vám objasní jak se můžete vyhledati doma a jistě. Píšte nám český.

Porada zdarma. Úřední hodiny od 9h do 6h Vneděl od 10h do 2h odpoledna.
DR. JOS. LISTER & CO.,
40 Jarborn St., SA 7 CHICAGO, ILL., U. S. A.

Riley Brothers Co
VELKOOBCHODNÍCI
Likéry a doutníky
Old Military Rye --- Diamond R Rye
N. B. Archer Bourbon.
1118 Farnam St. OMAHA.

TELLMORE jest výtečný druh whisky, jež již vyhradil rození ateli json
Atlas Wine and Liquor Co.,
VELKOOBCHODNÍCI A IMPORTÉŘI
659-61 Blue Island Ave., CHICAGO, ILLS.
Zaručena dle vládního zákona o čistých potravinách a lékách.
JOHN J. FLORIAN, cestující jednatel.

Nejstarší a nejlepší místo pro schůzku jest
ED. MAURERA RESTAURANT A HOSTINEC.
v čísle 1306 Farnam ulice.
Pravá importovaná piva na šep. **PLZEŇSKÉ** z Měšťanského pivovaru v Plzni v Čechách. Hobrau Münich Bavaria pivo. Pivo Anheuser-Busch a světoznámá Faust získala rozsáhlou reputaci.
Kavárna pro dámy naláží se na druhé podlaže. 401f

CO JE ČLOVĚKU NEJMILEJŠÍ? POKLAD ZDRAVÍ.

Zdraví jest zajisté nejdražší poklad na tomto světě. Je-li člověk nemocen, nic jej netěší nic nemá pro něho ceny. Zdravý člověk, třeba chudý, může býti šťastný a blažený. Proto si má každý zdraví chrániti. Kdo má zdraví, nechť si ho chrání, kdo ho ztratí, nechť si ho hledí získati. Toho nelze dosáhnouti, když dopíšete slavnému učenci dr. Mielke-mu do ústavu The Collins N. Y. Medical Institute, který již tisíce a tisíce uzdravil, jež jiní lékařové prohlásili za nevyčitelné. Ať jest jakákoliv vaše nemoc, vnitřní nebo zevnější, písní, střeční, jaterní, krevní a vůbec jakákoliv, jen píte, od které doby jste nemocen, kde vás bolí atd. a zalette to lékařovi do výše jmenovaného ústavu, který z popisu určité pozná váš nemoc a vyčlíví vás, jako vyčlívil již tisíce jiných lidí. Tedy nezapoujte. Níže uvedených pár dopisů přesvědčí vás o pravdivosti toho.

Veřejnosti k povšimnutí.
Cereoni, Neb., 3. červenca 1904.
Měl jsem po více let bolesti v rubnu a křídle, též pohlaví mojí a z toho a tříd jsem záležel. Očistil jsem se na lékařský ústav The Collins Medical Institute a tak mohl dosáhnouti, že mohl lézt a toho ústavu pomohl, a nastal mi nový život. I nyní jsem se přemohl těch léků vzdrževati.
S přátelským pozdravem
JAN SKLENAR, učelí, Konec a Dva St., Cereoni, Neb.

Pravdivé osvědčení.
CERESCO, NEBB.
Dle doporučení učelí lékařů byla jsem písní a jaterní bolest, málo byla v sobě, bolest v křídlech atd. Po mnohých neúspěšných léčebách, zvláště na ústavu Collins v New Yorku, a neusklopila jsem se, neboť vířila jsem se k úplné zotavenosti až. Odpověděl jsem jistě ten lékař, který trval na mém.
S povděkem zůstávám
FRANTIŠKA SKLENAR, Manická, Jana Sklenar.

Lékař v Collinsovu Léčebném ústavu vyrábí svoje vlastní léky, které nikde jinde nekoupíte; léky tyto jsou tak sloučené, že nejen přemáhají choroby a s těm vypuzují, ale i osvojují k činnosti přivádějí všechny tělesné ústroje, rozmnožují životní sílu, posilují celé tělo, čistí krev a obveselují mysl. Po počítí těchto léků pacient cítí se býti znovuzrozeným.
Kdo se obrátí na tento ústav, ten může býti jist, že je v rukou vynikajícího učence lékaře a že dodané mu léky jsou nejen ty pravé, ale i čerstvé a celou léčebnou sílu vlastního.
Ať trpíte kteroukoliv nemocí, anebo jestli vás druzí lékaři nemohli nebo nedovedli vyčlíviti, tedy důkladně popište vaši chorobu český, od kterého času jste chorav, co vás bolí a vůbec popište všechny příznaky vaší nemoci a dopis adresujte:

The Collins N. Y. Medical Institute,
140 W. 34th Street, New York, N. Y.